

[Ole Bjørn Kraft.]

tegne dem med falske navne. Det gjorde det ærede medlem her i dag, da han betegnede den defensive pagt, som er blevet sluttet mellem en række demokratiske stater i verden, som „den amerikanske militæralliance“. Det ærede medlem taler her imod enhver kendsgerning, og jeg tror, det ærede medlem er kommet udenfor enhver rimelighed og enhver sandsynlighed, når han vil betegne denne pagt som en fare for Danmarks sikkerhed eller en prisgivelse af landets selvstændighed. Det er jo en så — jeg håber, formanden ikke bliver altfor vred, når jeg siger det — tåbelig påstand, at det forbavser mig, at det ærede medlem kunne fremsætte den. Som om det ikke var enhver regerings og enhver rigsdags ret at give tilslutning til og træffe aftaler om pagter, hvis man mener, de vil virke til at beskytte landet, yde en garanti for, at freden kan blive bevaret, således som det er tilfældet med Atlanterhavspagten! Selvfølgelig må et demokrati, en regering og en rigsdag have ret til at træffe aftaler med andre stater om foranstaltninger, som de mener tjener statens tarv og folkets gavn.

Det var en lignende ejendommelig udtalelse, det ærede medlem fremsatte, da han sagde, at man ikke havde nogen sikkerhed for, at dette udvalg ville arbejde med problemerne. I den debat, som fandt sted ved den første del af denne sags behandling, blev der af de forskellige ordførere og også af ordføreren for det konservative parti, der har fremsat forslaget, givet meget udførlige, meget indgående redegørelser for, hvilke opgaver vi mener dette udvalg skal beskæftige sig med, og hvis det ærede medlem havde gjort sig den ulejlighed at slå tilbage til folketingstidendes referat heraf, ville han se, at den påstand, han her har fremsat, ikke har noget som helst med virkeligheden at gøre.

Jeg vil gerne slutte med at takke for den tilslutning, forslaget har fået, og udtale mit håb om, at udvalgets arbejde kan blive ført hurtigt igennem, og jeg vil give fuldstændig tilslutning til de udtalelser, som den højtærede justitsminister har fremsat.

Aksel Larsen: Jeg er ikke lidt overrasket over den højtærede justitsministers oplysninger og den form, han har givet dem. Det er virkelig mærkværdigt, at landets ansvarlige justitsminister, som begyndte sin politiske løbebane i modstandsbevægelsen, mener, at det blot er et tilfælde af indiskretion, at en fremmed magt får en liste over danske statsborgere, som den derefter kan udnytte mod

disse. Vi har før været ude for den slags indiskretioner, f. eks. da Odmar efter sigende ifølge ordre fra Eivind Larsen, der igen påberåbte sig tilladelse af Stauning, udleverede kommunistkartoteket til Gestapo i 1940.

Nu foreligger der et tilfælde, som betænkeligt ligner dette. Så siger den højtærede justitsminister, at det er sådan en slags indiskretion. Det kan han naturligvis godt sige, men det er i hvert fald en indiskretion, der er meget ubehagelig for dem, den går ud over, og som ubetinget må anses for at være en forbrydelse mod den danske stats selvstændighed og sikkerhed og mod dens statsborgers sikkerhed, og som derfor burde medføre straf for dem, der har begået handlingen.

Den højtærede justitsminister siger, at det ikke har været muligt trods grundig undersøgelse at slå ned på nogen bestemt person, så man må indskrænke sig til at søge at hindre lignende indiskretioner i fremtiden. Ja, det er en interessant oplysning om tilstandene indenfor politiet og justitsvæsenet i dette land. Vi har i den senere tid læst om en række tilfælde, hvor meget vigtige dokumenter forsvinder, uden at man kan konstatere hvem der er skyld i det. Da retten trods justitsministeriets modstand bestemte, at akterne i W. T. K.-sagen skulle udleveres til benyttelse under sagen mod Børge Houmann, viste det sig, at vigtige dokumenter var forsvundet fra akterne. I et andet tilfælde har man set noget lignende, og nu kommer den højtærede justitsminister og siger, at der er forsvundet et vigtigt dokument, og at man ikke kan hitte ud af, hvem der er skyld i det. Det kan dog kun have været i ganske få hænder, så det måtte være muligt, men jeg erkender, at når man har været så længe om at foretage undersøgelsen, er der jo alle muligheder for, at den er blevet vanskeligere. Den undersøgelse burde være gennemført i løbet af et par dage, efter at sagen var blevet draget offentligt frem, men det er den ikke, og nu kommer man her mange måneder senere og siger: „Vi har ikke kunnet hitte ud af det“. Det får virkelig folk til at sukke med den gamle Jean Jacques Ibsen: Jeg ved nok, at politiet skal beskytte mig imod røvere, men hvem skal beskytte mig imod politiet?

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft udtaler sig om, hvad folk udenfor tinget ville sige om det, jeg her har fremdraget. Ja, men jeg kan jo ikke gøre for, at jeg bygger på referater i den konservative presse af en tale af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, og disse referater har det ærede medlem ikke taget til orde imod. Disse referater kender